

Αγώνας για την αύξηση του μισθού (Αρχιμανδρίτης Ιερώνυμος Νικολόπουλος, Α΄ Γραμματεύς - Πρακτικογράφος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος)

[/ Πεμπτούσια](#)

Σύνηθες φαινόμενο ιδίως στην ελληνική κοινωνία, αλλά και στην παγκόσμια κοινότητα, είναι η διεκδίκηση με κάθε τρόπο της αύξησης του μεριδίου στον πλούτο. Άλλοι κινούμενοι από ένα αίσθημα δικαίου, άλλοι βασιζόμενοι στην πλεονεξία τους, άλλοι αποσκοπώντας στη διαμόρφωση ομαλών κοινωνικών συνθηκών, άλλοι ανταγωνιζόμενοι κάποιους που τους προσδιορίζουν ως προνομιούχους, άλλοι στοχεύοντας στη χειραγώγηση μαζών, προκειμένου να τις εκμεταλλευτούν κατόπιν για τους δικούς τους σκοπούς, κάνουν λόγο για το «δίκαιο του αγώνα», εξεγείρουν ανθρώπους, μάχονται και αντιμάχονται σε μια προσπάθεια να κατακτήσουν και να κατοχυρώσουν οικονομικά δικαιώματα και απολαβές, σπανίως για όλους, συνήθως για ορισμένους που προσδιορίζονται ως

«ημέτεροι», «δικά μας παιδιά», «αγωνιστές», «χρήσιμοι»...

Βεβαίως, είναι γεγονός ότι η ανισοκατανομή του πλούτου -είτε σε διακρατικό, είτε σε κοινωνικό επίπεδο- είναι η κυρίαρχη, σκληρή πραγματικότητα, η οποία πυροδοτεί πολλές από τις εντάσεις που δρομολογούν βιαιότητα, ωμότητες, ανθρωπιστικές κρίσεις και κυρίως σκλήρυνση της καρδιάς, μηδενιστικά πιστεύματα και περαιτέρω αναπαραγωγή της ανομίας και της αδικίας. Εξίσου όμως αδιαμφισβήτητο ιστορικό συμπέρασμα είναι ότι ο έτσι προκαλούμενος αέναος κύκλος της κρυφής ή φανεράς βίας, «νόμιμης» ή παράνομης, ούτε καταπαύει με περισσότερη και μεγαλύτερη πάλη και αντιπαράθεση, μιάς που κάτι τέτοιο μάλλον τον θρέφει, ούτε σταματά, πολύ δε περισσότερο δεν καταργείται με ιδιοτελείς συμβιβασμούς, λογικές εξασφάλισης και καχυποψία έναντι του οποιουδήποτε άλλου. Το αποτέλεσμα είναι ότι στις ημέρες μας όσοι προσπάθησαν να σκοτώσουν τον όποιον δράκοντα της οικονομικής εκμετάλλευσης, πριν τον εξαφανίσουν, είχαν ήδη βγάλει οι ίδιοι τις δικές τους φολίδες σε μια διαδικασία απλής αντικατάστασής του...

Πως πραγματικά αυξάνει ο «μισθός μας»;

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή ο Χριστός, χωρίς να κάνει καμία οποιουδήποτε τύπου οικονομική ανάλυση, υποδεικνύει πως ο άνθρωπος θα έχει «μισθό» πολύ. Καταρχήν, που; Στο παρατιθέμενο απόσπασμα δεν καταγράφεται η συνήθως αναμενόμενη φράση «εν τω ουρανώ», την οποία με δόση ειρωνείας των λόγων

του Χριστού συνηθίζουν να αναφέρουν πολλοί. Αλλού όντως υπάρχει η φράση «ο μισθός υμών πολύς εν τω ουρανώ» (Λουκ. 6,23), σε συνάφεια με την υπομονή των μαθητών του Χριστού έναντι της ανθρώπινης κακίας και μοχθηρίας, στα πλαίσια των μακαρισμών. Αλλά εδώ η αναφορά περί μισθού δεν έχει καμία σχέση με τον ουρανό, κάτι που ούτε εμμέσως μπορεί να συναχθεί ή να υπονοηθεί. Ο Κύριος μιλά για την ανθρώπινη καθημερινότητα, τη ζωή στη συνέχειά της, τον άνθρωπο ως πρωταγωνιστή στη συγκεκριμένη ιστορική συγκυρία. Επομένως, κάνοντας λόγο για μισθό ο Χριστός δεν αναφέρεται στη μέλλουσα θεία ανταπόδοση και δωρεά, υπονοεί κάτι το οποίο έχει εφαρμογή στη γη, αλλά αντέχει και στην αιωνιότητα.

Πως μας συμβουλεύει ο Χριστός να αυξήσουμε τον μισθό μας; Καταργώντας την ανταποδοτική λογική και ξεκινώντας μια άμιλλα για το ποιος θα υπερκεράσει τον άλλο στην προσφορά και τη φροντίδα. Παρακαλεί για την υιοθέτηση μιάς πρακτικής αντίθετης σε πολλές από τις θεωρήσεις της σύγχρονης οικονομικής επιστήμης. Συνάμα δε είναι από τις σπάνιες φορές που χρησιμοποιεί στον λόγο του προστακτική, σε μια προσπάθεια ν' αναδείξει το απολύτως αναγκαίο της εφαρμογής όσων λέει, όχι γιατί είναι ένας ακόμη εξουσιαστής, αλλά γιατί όποτε δεν εφαρμόστηκαν όσα είπε, εκείνος που υπέφερε ήταν η ανθρωπότητα.

Και τι ακριβώς συνιστά; Κάνετε στους άλλους ανθρώπους ο,τι θέλετε εκείνοι να

κάνουν σ' εσάς. Προλάβετε τους στην αγάπη, ξεπεράστε τους στην προσφορά, φροντίστε τους, ώστε να νιώσουν αγάπη. Μην υποτάσσετε στην ανταποδοτική λογική. Αν αγαπάτε μόνον όσους δείχνουν να σας αγαπούν, ποιο το όφελος; Κι αν κάνετε καλό σε όσους σας ευεργετούν, πάλι ποιο το όφελος; Κι αν δανείτε μόνον όσους ελπίζετε ότι θα σας τα επιστρέψουν, και πάλι ποιο το όφελος; Εσείς οι χριστιανοί όμως, όσοι φέρετε το όνομά μου ως χαρακτηριστικό σας, αγαπάτε τους εχθρούς σας, κάνετε το καλό σε όλους ανεξαιρέτως και αδιακρίτως, και δανείτε χωρίς να οδηγείτε στην απελπισία κανέναν. Μόνον έτσι εξασφαλίζετε πραγματικά μεγάλη ανταμοιβή και θα είστε υιοί του Θεού, καθώς θα του έχετε μοιάσει στην ευεργεσία και την ωφέλεια.

Η χριστιανική θεώρηση της καθημερινότητας

Πολλοί έχουν πεί ανά τους αιώνες ότι τα παραπάνω δεν γίνονται. Εξαιτίας τους έχουν κατηγορήσει τον Χριστιανισμό ως ουτοπία. Όμως, όποτε ιστορικά διαπιστώθηκε η εφαρμογή τους, πιστοποιήθηκε συνάμα -πέραν της πνευματικής ακμής- οικονομική ευμάρεια, ουσιαστική αναδιανομή του πλούτου στην κοινωνία, προνοιακό σύστημα ικανό να υποστηρίξει και ν' αντιμετωπίζει την οποιαδήποτε δυσκολία. Αποδεικνύεται έτσι ότι δεν είναι υπεύθυνος ο υλικός πλούτος για την πολιτιστική και γενικότερα πνευματική προκοπή, αλλά μάλλον το αντίθετο, ότι δηλαδή τα ηθικά προτάγματα και η συνειδητή πνευματική ζωή παράγει ανυπολόγιστα αποτελέσματα, ακόμη και στο οικονομικό πεδίο.

Που διαφέρει η χριστιανική θεώρηση της καθημερινότητας, ακόμη και της οικονομικής, από τις λοιπές θεωρήσεις; Σε πολλά, κυρίως όμως στην αντιμετώπιση του άλλου, ο οποίος δεν προσδιορίζεται ως εχθρός, αντίπαλος, ανταγωνιστής, αλλά ως αδελφός, συνάνθρωπος, μέλος του ίδιου σώματος. Και αυτό επειδή ο ίδιος ο Χριστός μας, με τη διδασκαλία του, ουσιαστικά μας έκανε να κατανοήσουμε ένα βασικό σημείο. Ότι δεν υπάρχουν εχθροί. Με τον λογισμό και τον φόβο μας τείνουμε να βλέπουμε παντού εχθρούς, ιδίως εκεί που δεν υπάρχουν, κατατάσσοντας εξ αρχής τους πάντες σε αυτήν την κατηγορία εξαιτίας της ανωριμότητάς μας και της απειρίας μας.

Πόθος του Χριστού μας, αποστολή της Εκκλησίας του, να κατανοήσουμε όλοι ότι η αγάπη είναι η υποχρεωτική οδός και η μόνη που, πριν μας καταξιώσει της Βασιλείας των ουρανών, δημιουργεί και στη γη τις προϋποθέσεις μιάς ζωής που αξίζει κανείς να τη ζει.

Πηγή: www.agiazoni.gr